

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSR Wioletta Jodłowska - Nowicka
Protokolant:	Łukasz Michaluk

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy M. W.

z udziałem zainteresowanego Przedszkola Publicznego nr 18 w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania M. W.

od decyzji z dnia 21 lipca 2017 roku nr (...) - (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala, że odwołującej się M. W. przysługiwało prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 02.08.2015 roku do 24.02.2016 roku oraz, że odwołująca się nie jest zobowiązana do zwrotu pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego w kwocie 9.904, 14 zł brutto (dziewięć tysięcy dziewięćset cztery złote czternaście groszy) za okres od 02.08.2015 roku do 24.02.2016 roku;
2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz odwołującej się M. W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 21 sierpnia 2017 r. odwołująca się M. W. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. znak (...) - (...) z dnia 21 lipca 2017 r. zobowiązującej ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 2 sierpnia 2015 r. do dnia 24 lutego 2016 r. w kwocie 9.904,14 zł brutto i wniosła o jej uchylenie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołująca się wskazała, że jeżeli pobranie nienależnych świadczeń spowodowane było błędem organu rentowego, bez świadomego wprowadzenia organu rentowego w błąd przez ubezpieczonego to nie może ów organ wydać decyzji zobowiązującej do zwrotu pobranych świadczeń. Mimo, że odwołująca się już w dniu 2014 r.

wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy wielokrotnie odmawiał powyższego zmuszając odwołującą się do prowadzenia postępowań sądowych (odwołanie k.1-3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na odwołanie k.12).

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzja wydana została prawidłowo. Organ rentowy podniósł, że decyzje ustalające prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w pouczeniach zawierały informacje, iż nie przysługuje ono osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca się nie miała prawa do świadczenia rehabilitacyjnego bowiem pobierała rentę i dlatego wypłacone świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 2 sierpnia 2015 r. do dnia 24 lutego 2016 r. należy uznać za świadczenie nienależnie pobrane i podlegające zwrotowi (odpowiedź na odwołanie k.12).

Zainteresowany Przedszkole Nr (...) w W. nie zgłaszało żadnych wniosków i twierdzeń (pismo k. 17).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w niezmienionym kształcie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się M. W. przebyła chorobę nowotworową w związku z czym miała obowiązek przyjmowania leków powodujących nadciśnienie tętnicze, bóle kręgosłupa oraz silne bóle głowy. Wystąpiła do organu rentowego o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od dnia 5 listopada 2014 r. toczyło się przed Sądem postępowanie z odwołania M. W. od decyzji organu rentowego z dnia 29 września 2014 r. znak (...) w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r. uchylił decyzję organu rentownego z dnia 29 września 2014 r. znak (...) odmawiającą przyznania odwołującej się prawa do renty zobowiązując organ rentowy do wydania ponownej decyzji w sprawie, w pozostałym zakresie postępowanie umorzył (wyrok k. 5).

Po zakończeniu okresu zasiłkowego odwołująca się pobierała świadczenie rehabilitacyjne. Zakład Pracy Przedszkole nr (...) ul. (...) w W. wypłacił ubezpieczonej na podstawie decyzji z dnia 23 lipca 2015 r. , 12 stycznia 2016 r., 23 marca 2016r. świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 2 sierpnia 2015 r. do dnia 26 lipca 2016 r. (decyzje – akta rentowe).

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 21 kwietnia 2016 r. znak (...) w ten sposób, że przyznał odwołującej się M. W. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 24 lutego 2015 r. do dnia 24 lutego 2016 r., a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił (wyrok k.10).

Opierając się na powyższym, decyzją znak (...) - (...) z dnia 21 lipca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał odwołującą się do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 2 sierpnia 2015 r. do dnia 24 lutego 2016 r. w kwocie 9.904,14 zł brutto. W uzasadnieniu swojej decyzji organ rentowy podał, że przekazane odwołującej się świadczenie rehabilitacyjne od dnia 2 sierpnia 2015 r. do 24 lutego 2016 r. jest świadczeniem nienależnym z uwagi na sentencję wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 kwietnia 2017 r. ustalający, że odwołującej się przysługiwało w okresie od 24 lutego 2015 r. do 24 lutego 2016 r. prawo do renty (decyzja – akta rentowe).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w aktach rentowych odwołującej się.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako uzasadnione zasługuje na uwzględnienie.

W toku postępowania odwołująca się wskazywała, że dopiero ponad rok od wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego, za okres objęty zaskarżoną decyzją, zaszły okoliczności, które wypełniły przesłanki do uznania świadczenia rehabilitacyjnego na rzecz odwołującej się nienależne. Powyższe zdaniem powódki nie uprawniało do żądania zwrotu wypłaconych już świadczeń.

Zgodnie z art. 84 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2017.1778 j.t.) za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczone o braku prawa do ich pobierania.

W świetle art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (DZ.U.2017.1368 j.t.) świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje min. osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Organ rentowy podniósł, że decyzje ustalające prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w pouczeniach zawierały informacje, iż nie przysługuje ono osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy i dlatego wypłacone świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 2 sierpnia 2015 r. do dnia 24 lutego 2016 r. należy uznać za świadczenie nienależnie pobrane i podlegające zwrotowi.

Stan faktyczny w sprawie był niesporny. Sporna była wykładnia przepisu art. 84 ust 2 pkt 1 ustawy i możliwość jego zastosowania wobec odwołującej się.

W ocenie Sądu zastosowane przez organ rentowy przepisy nie znajdują odzwierciedlenia w przedmiotowej sprawie. Sąd zważył, że organ rentowy może zastosować instytucję zwrotu nienależnie pobranego świadczenia dokładnie po spełnieniu się kumulatywnie przesłanek dotyczących faktu, że odwołująca się świadomie wprowadza w błąd organ rentowy. W przypadku niniejszej sprawy okoliczność taka nie miała miejsca. Odwołująca się miała prawo do świadczenia rehabilitacyjnego - decyzja była prawomocna skuteczna i wykonalna, zatem fakt późniejszego przyznania renty nie powinien skutkować uznaniem odwołującej się jako osoby nienależnie pobierającej świadczenie albowiem w momencie kiedy odwołująca się świadczenie faktycznie pobierała miała do tego prawo. To, że postępowanie rentowe jest długotrwałe i wydłuża się w czasie – jak w niniejszym postępowaniu nie powinno i nie może obciążać stron. Faktem jest, że dopiero ponad rok od wypłaty przedmiotowego świadczenia rehabilitacyjnego zaszły okoliczności, które wypełniłyby przesłanki do uznania świadczenia rehabilitacyjnego na rzecz odwołującej się za nienależne. Powyższe nie uprawniało jednak organu rentowego do żądania zwrotu wypłaconych już świadczeń.

Sąd podzielił przy tym stanowisko, powołanego przez odwołującą się wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu, z dnia 28 października 2013 r. sygn.. IV Ua 39/13, zgodnej z którym przepis – art. 84 ust 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych działa tylko ex post, a ściśle rzecz ujmując od chwili powzięcia wiedzy przez wnioskodawcę i zaistnieniu zdarzenia skutkującego odpadnięciem co najmniej jednej z przesłanek prawa do danego świadczenia. Do tego czasu nie można wypłaconego świadczenia uznać jako świadczenia wypłaconego mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczenie. Należało zatem uznać, że niedopuszczalnym jest rozciągnięcie przez organ definicji nienależnego świadczenia na świadczenie, które było należne w świetle prawa, gdyż zostało przyznane ważną ostateczną i prawomocną decyzją, a takim świadczeniem było w ocenie Sądu świadczenie odwołującej się.

Mając na uwadze powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w ten sposób, że ustalił, że odwołującej się M. W. przysługiwało prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 2 sierpnia 2015 r. do 24 lutego 2016 r. oraz że odwołująca się nie jest zobowiązana do zwrotu pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego w kwocie 9.904,14 zł za okres od 2 sierpnia 2015 r. do 24 lutego 2016r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Koszty zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 9 ust 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm) i zasądził od organu rentowego jako strony przegrywającej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.